

Vinyoli: un arbre isolat

Jo no soc més que un arbre que s'allunyà del bosc», feia el primer vers d'un poema de Joan Vinyoli, inclòs en el volum *El callat* (1956) i, certament, l'autor havia mantingut una independència personal i fins a cert punt estètica, enmig de l'ambient literari barceloní. Era, tal volta, una independència produïda per una elecció personal. El «jo» com a personatge central i la primera persona singular dels verbs formen part inseparable de la poesia de Vinyoli, des del seu llibre inicial, *Primer desenllaç*, publicat en 1937, en plena guerra d'Espanya.

«I la natura em crida...», escrivia llavors i potser

F.P.M.

hauria pogut repetir una i altra vegada, fidel a la seua veu personal i a la seua voluntat de mantenir-se viu a través de la poesia, de l'escriptura. Com Gabriel Ferrater, com d'altres, es va cremar en aquest esforç horrible de mantenir-se viu. «No crec en els beuratges —deia—, ni tampoc en els altres consols», però bé havia de consolar-se quan baixava «al soterrani de la petita casa de mi mateix».

Entre les coses que podrien acompanyar-lo en aquesta exploració penosa, diària, Vinyoli escollí la poesia, la pròpia i la d'alguns altres —Rilke, Holderlin, Rimbaud, per exemple— i el rigor heretat de Carles Riba. Durant quaranta-set anys, Vinyoli anà donant al públic —un

públic sempre reduït, però ben elegit— llibres i llibres: *De vida i somni* (1948), *Les hores retrobades* (1951), *Realitats* (1963), *Tot és ara i res* (1970), *Encara les paraules* (1973), *Ara que és tard* (1975), *Vent d'aram*

(1976), *Llibre d'amic* (1977), *El griu* (1978), *Domini màgic* (1984) i *Passeig d'aniversari* (1984). Silenciosament, anà instal·lant-se en la primera línia de la poesia catalana posterior al 1939.

Paco Muñoz, entre amics

Amb el Teatre Principal ple de públic, Paco Muñoz presentà diumenge passat el seu nou LP *Prometença*. Per a aquest presentació del quart disc del cantant valencià, Paco Muñoz comptà amb la participació de Lluís Miquel i Luis Eduardo Aute, el qual s'expressà en un correctíssim català.

La idea del recital conjunt de presentació d'aquest nou treball de Paco Muñoz vingué donada precisament arran de la presentació que féu Aute del seu elapè *Entre amigos*,

Aute, Paco Muñoz i Lluís Miquel

J. J. Vicent

on comptà amb la presència de Teddy Bautista, Joan Manuel Serrat, Silvio Rodríguez i Pablo Milanes.

Paco Muñoz ha intentat amb aquesta *Prometença* realitzar un treball més fa-

miliar i íntim, amb un resultat que pretén més acostat a la música que habitualment realitza en directe. Un nivell tècnic de música digne, clar, al servei d'uns textos molt en la línia habitual d'aquest

cantant, conforma un disc que pot donar bons resultats.

La recuperació dels teatres, i concretament del Teatre Principal, entra també dins els projectes de la casa discogràfica Val-Disc —on s'agrupen entre altres el Sifoner, Joan Monleon, Josep Lluís Valldecabres, Juan Bau, etc.— la qual intenta adequar les actuacions a recintes amb una capacitat més reduïda i, per tant, amb un públic més disposat a entendre a fons la música que se li ofereix.

Lluís Miquel, Luis Eduardo Aute i Paco Muñoz oferiren, tots plegats, una bona vetlada als assistents. Ara caldrà que el disc funcione, i moltes coses més.